

PERE ALESE
OCTAV PANCU—IAȘI

Proza lui Octav Panco—Iăși descoperă un adevăr elementar al psihologiei infantile, care face farmecul

literaturii pentru copii de totdeauna: visul copilului de a fi mare. Eroii săi de zece ani se doresc „barbați” și, crezînd cu seriozitate în acest vis, se poartă și vorbesc ca și cei mari.

Tot ce se întîmplă în povestirile lui Octav Pancu—Iași se orientează după modelul celor mari, și urmarirea cu simpatie a felului cum acest mit al maturității acționează în sufletul copilului, modelîndu—l, dă savoare povestirii.

În povestiri, viziunea asupra copilăriei e păstrată, evitîndu—se, adesea, șabloanele idilizante. În textele din *Are tata doi baieți* (1956), *Fat—Frumos cînd era mic* (1963) sau *Nu fugi, ziua mea frumoasa* (1970), scriitorul realizează, cu delicatețe, discreție și umor, negrăitul infantil. Pentru el, copilul este un om în devenire, surprins într—un stadiu al căutării omeniei sale în care dispoziția mitică nu i s—a atrofiat încă, iar tentația lucidității nu i—a uscat prospețimea.

Cuprins

POMUL CARE FACE CIORI	4
TRENUL MERGEA SPRE MUNȚI	6
UN FEL DE BUCURIE	9
NIMENI NU ȘTIE NIMIC	11
ÎN BALCON	12
TOATE AU UN SFÎRȘIT	14
SEARA ÎN CARE A FOST ZIUA BUNICULUI	16
PUIȘORUL GALBEN	17
SĂ NE GÎNDIM MEREU LA ALTCEVA	19
LINIȘTE, STELELE DORM	21
VÎNTUL ACELA PROSTUȚ	24
TATA ȘI UN PIC DE TRISTEȚE	26
VOPSEA PENTRU MEDUZE ȘI PENTRU MULTE ALTELE	28
PIF, ȚI—AM PROMIS O MINGE	30
ERAM ATÎT DE SIGUR	31
BĂIATUL CARE MÎNCA BLOCURI	33
ZMEUL PORTOCALIU	34

COPILII, PĂRINȚII ȘI OCEANELE	36
-------------------------------------	----

POMUL CARE FACE CIORI

Să vă spun de la început, ca să n—avem vorbe pe urmă : aceasta este o poveste despre un băiat care, într—o zi, a fost tare prostuț : Într—o zi, în loc să înghită pilulele de deșteptăciune, așa cum face fiecare copil, el înghițit celelalte pilule, acelea care sînt interzise copiilor.

Cînd l—am întîlnit eu, băiatul tocmai se întreba cum se numește pomul care face ciori. Cel care face mere se numește măr, cel care face prune se numește prun, ba *nostimada* e că pînă și cel care face portocale se numește portocal ; de ce oare n—o fi știind el sau n—o fi avînd nume și pomul care face ciori ? Că de existat există, îl văzuse el plin cu ciori, fusese pesemne un an bun și pomul aproape că se apleca de atîtea ciori.

—A, i—am spus eu, care mă pricep deopotrivă de bine și la pomi și la ciori, pomul acela nu face ciori, ciorile vin doar și se așază pe crengile lui.

—Și cad cînd se coc ? m—a întrebat băiatul.

—Nu, i—am răspuns eu, care, pe lîngă pomi și ciori, mă mai pricep și la coaceri. Ciorile nu se coc.

—Rămîn verzi ? m—a întrebat băiatul.

—Nu, i—am răspuns eu, care, pe lîngă pomi, ciori și coaceri, mă mai pricep și la culori. Ciorile sînt negre, numai negre.

—Cît de negre ? m—a întrebat băiatul.

—Foarte negre, așa cam ca o locomotivă neagră ce trece noaptea printr—un tunel, i—am răspuns eu, care pe lîngă pomi, și ciori, și coaceri, și culori, mă mai pricep și la locomotive, nopti și tuneluri.

—Am înțeles, a spus băiatul, dar tot nu m—ai lămurit cum se numește pomul care face ciori...

—Asta pentru că, i—am spus eu, una e pomul și alta ciorile ! Pomul nu face ciori. Ciorile vin doar cîteodată în vizită la pom.

—Da' merele cînd vin în vizită la măr ? m—a întrebat băiatul.

—Cu merele e altceva, i—am răspuns eu, care, pe lîngă pomi și ciori, și coaceri, și culori, și locomotive, și nopti, și tuneluri mă mai pricep și la mere. Cu merele e cu totul altceva. Ele chiar cresc

în măr !

—Și după ce cresc zboară ? m—a întrebat băiatul.

—A, nu, i—am răspuns eu, care, pe lângă pomi și ciori, și coaceri, și culori, și locomotive, și nopți, și tuneluri, și mere, mă mai pricep și la zboruri. Merele nu zboară, ele cad.

—De unde cad, dacă nu zboară ? m—a întrebat băiatul.

—Din măr, i—am răspuns eu.

—Și ce fac merele în măr ? m—a întrebat băiatul.

—Fac ce fac și ciorile, i—am răspuns eu. Stau.

—Am înțeles, a spus băiatul, mi—ai explicat foarte bine și am înțeles. Te mai rog numai ceva...

—Ce ?

—Să—mi spui cum se numește pomul care face ciori.. ...Când m—am trezit din leșin era a doua zi, și băiatul, a doua zi, n—a mai uitat să înghită pilulele de deșteptăciune — așa cum face orice copil — astfel că, de îndată ce m—a văzut, m—a întrebat :

—Știi să ții un secret ?

—Știu, i—am răspuns eu, care, pe lângă că mă pricep la pomi și ciori, și coaceri, și culori, și locomotive, și nopți, și tuneluri, și mere, și zboruri, știu grozav de bine să țin un secret.

—Bine, a spus băiatul, atunci află că nu există pomi care fac ciori.

—Îmi pare foarte rău, i—am răspuns eu trist. Dacă nu există, despre ce—o să mai stăm de vorbă ! ?

TRENUL MERGEA SPRE MUNȚI

Trenul mergea spre munți. Mergea în fiecare zi spre munți și știa foarte bine drumul.

Dintr—un compartiment, doi bărbați ieșiră pe culoar. Bărbatul cel înalt scoase din buzunarul de sus al hainei un creion. Îl răsuci între palme, îl bătu îndelung cu capătul neascuțit de unghie și abia apoi îl băgă în gură și se aplecă să ceară foc. Celălalt se înălță pe vîrfuri, întinse o mînă spre vîrfurile creionului, pocni din degete și întreba:

—S—a aprins?

—Da, vă mulțumesc foarte mult, zise bărbatul cel înalt.

—E o brichetă foarte bună, zise celălalt bărbat.

—E o marcă străină?

—Cum adică „străină”?

—Mă gîndeam dacă ați cumpărat—o din Papagalia sau din Hipopotamia.

—Am primit—o cadou. Nu știu de unde este.

Bărbatul cel înalt trăgea din țigară cu mare poftă. Își țuguia buzele și dădea drumul fumului puțin cîte puțin.

—Faceți rotocoale? întrebă bărbatul cel mic.

—Îhî.

5

—Cîte?

—Încerc să fac vreo sută, dar dacă mai dau și cîteva peste normă nu mă supăr, zise bărbatul cel înalt.

—Dumneavoastră întotdeauna dați ceva și peste normă, zise bărbatul cel mic și nu se gîndi la rotocoale.

—Asta—i drept, zise bărbatul cel înalt și nici el nu se gîndi la rotocoale.

Pe urmă deschiseră fereastra. Mai întîi bărbatul cel înalt se asigură că nu—i curent și după ce deschiseră fereastra chiar spuse:

—Nu. Nu—i curent. Celălalt îl auzi și se miră:

—De ce se cheamă tot curent două feluri de curent? Altceineva poate n—ar fi înțeles și ar fi cerut lămuriri, dar

bărbatul cel înalt înțelegea întotdeauna și nu cerea niciodată lămuriri. Spuse:

—De fapt, nu—s numai două. Sînt mai multe feluri de curent. Unul îl face vîntul, altul îl face apa, altul electricitatea. . .

—Tot așa și cu broaștele, înțelese celălalt. Unele trăiesc în apă, altele trăiesc în uși.

Cîteva clipe tăcură, privind pe fereastră. Trenul mergea spre munți. Munții încă nu se zăreau, dar ei știau că trenul mergea în fiecare zi spre munți și că și acum o să—i ducă tot acolo.

Pe culoar, prin spatele lor, un bătrîn cu bonetă albă, cu șorț alb și cu mustață albă trecu sunînd dintr—un clopoțel.

Bărbatul cel mai mic se interesă:

—De ce sună din clopoțel?

—Ne cheamă la vagonul restaurant. E gata masa.

—Dar mie nu mi—e foame!

—Noi nici nu mergem.

—N—or să se supere?

—S—ar putea. Dar o să le treacă. O să le spunem că avem tartine cu vară și vînt — și cînd ni se va face foame, o să mîncăm tartine cu vară și vînt.

—Mai avem și plăcinte cu căpșuni.

6

—Asta n—o să le mai spunem, zise bărbatul cel înalt. N—o să ne apucăm acum să le spunem toate secretele noastre. Să se mulțumească cu puțin.

—Da, cred că e mai bine așa. Vreți să numărăm stîlpii?

—Firește. întotdeauna mi—a plăcut să număr stîlpii. Stîlpii de telegraf sînt foarte blînzi și se lasă numărați cu plăcere, zise bărbatul cel înalt.

—Atunci încep eu, zise bărbatul cel mic. Unu. . .

—Doi. . .

—Trei. . .

—Cinci. . .

—Vă rog să mă scuzați, dar l—am uitat pe patru, zise bărbatul cel înalt.

—Nu l—am uitat, zise bărbatul cel mic. Îl spun acum: patru. . .

—Cinci. . .

—Pe cinci l—am spus eu, zise bărbatul cel mic. Altul, dacă mai cunoașteți.

—Am fel de fel de cunoștințe. De pildă: șase. . .

—O mie patru sute șaptezeci și un măr . . . și un galoș. . . și o peniță!

—Vă stimez foarte mult, zise bărbatul cel înalt, dar permiteți—mi să vă aduc la cunoștință că un asemenea număr nu există.

—L—am făcut eu ca să râdem! Și riseră amîndoi.

Trenul se opri într—o gară mică. Poate nici nu era o gară. ci o haltă. În dreapta avea o grădiniță cu flori și în mijlocul grădiniței o fîntînă.

—Cît de adîncă e fîntîna? întrebă bărbatul cel mic.

—N—am idee, zise bărbatul cel înalt.

—Ce—ar fi dacă cineva ar săpa o fîntînă atît de adîncă încît să nu—i dea nimeni de fund?

Bărbatul cel înalt se gîndi să răspundă, dar nu mai fu nevoie.

7

—Ar fi o prostie, își răspunse singur celălalt. Mai bine s—ar apuca de altceva.

—Anume de ce altceva?

—Știu și eu!? Ar putea face tractoare, ca dumneavoastră. Și eu tot tractoare aș vrea să fac. Numai că eu o să le fac albastre. Și mai mici. Apoi, arătînd cu degetul spre grădiniță, întrebă:

—Ce scrie acolo, din flori?

—„Pace”,

—Asta scrie peste tot, zise bărbatul cel mic.

—Așa e cu pacea asta. E nevoie de ea peste tot.

—Și noi doi avem nevoie de ea?

—Mai ales noi doi, zise bărbatul cel înalt.

—Să scriem alunei și noi în grădina noastră, beriu eu dacă mă înveți, zise bărbatul cel mic și nu—și dădu seama că renunțase să se mai adreseze bărbatului celui înalt cu „dumneavoastră”. Nu—și dădu seama nici bărbatul cel înalt.

—Da, scriu eu dacă mă înveți. Pe „A” și pe „N” îi știu.

—„N” nu ne trebuie.

—Cine știe, poate că ne trebuie, spuse bărbatul cel mic. Poate că e bun și un „N” la ceva.

Locomotiva fluieră scurt și trenul porni mai departe către munți. Bărbatul cel mic se întoarse și, lipindu—și nasul de geamul compartimentului, se uită înăuntru.

—Ne—a păcălit, zise el. Tu i—ai spus să doarmă și ea citește. Se uită și bărbatul cel înalt pe geamul compartimentului și zise:

—Parcă noi n—am păcălit—o?

—Cum?

—Ea crede că eu am fumat și uite că am avut ambiție și n—am fumat.

—Chiar așa, spuse bărbatul cel mic. Am stat de vorbă. Te iubesc foarte mult.

—Îmi faci declarații în public? rîse bărbatul cel înalt.

8

—Nu ne aude nimeni. Dacă ne—ar fi auzit cineva, nu ți—aș fi spus.

—De ce?

Bărbatul cel mic se prefăcu că nu aude. își făcu din pumni un binoclu și se uită în zare. Acolo se vedeau munții.

—În munți sînt case? întrebă bărbatul cel mic.

—Sînt cabane, zise bărbatul cel înalt.

—Seamănă cu casele?

—Păi sînt chiar niște case, numai că se numesc cabane.

—E o prostie. Dacă sînt case, trebuie să se numească tot case.

—Iartă—le acuma. Altă dată n—o să mai greșească.

—Altă dată, altă dată. . . Mereu aud asta! Spune—mi mai bine dacă în munți sînt lupi.

—Mai sînt cîtiva.

—Răi?

—Așa și așa. Cînd le e foame e mai bine să nu stai de vorbă cu ei nici măcar la telefon.

9

Atunci, pe neașteptate se deschide ușa compartimentului și un glas de femeie întreabă:

—Ce faceți, tovarăși, vă certați?

—Bineînțeles, zise bărbatul cel înalt.

Bărbatul cel mic nu spuse nimic. Privea pe fereastră cum aleargă stîlpii. Dar ce stîlpi caraghioși! Cînd îi număra băiatul, după al treilea venea întotdeauna al cincilea și după al optulea venea al două sute șaptezeci și șaselea! Numai cînd îi număra tatăl, socoteala ieșea exact. Dar asta nu schimba nimic. Bărbații erau împreună și se simțeau bine că sînt împreună. Trenul mergea spre munți și avea să ajungă curînd în munți.

UN FEL DE BUCURIE

Nu—i rău să se știe că povestea asta nu—i pentru pescari și de aceea, chiar dacă n—au nici o treabă, pescarii ar face mai bine să n—o citească. Pe urmă, n—ar strica să se știe că povestea asta nu—i ceea ce toată lumea numește o poveste. E așa, un fel de . . . cum să spun? . . . Să zicem că ne întâlnim într—o luni în garajul blocului, adică acolo, după scară, unde stau cărucioarele prichindeilor, și vine Violeta îmbrăcată cu una din cele un milion de rochii ale ei și cu umbreluța ei nouă, și cu cesulețul ei — și cu toate că n—o întreabă nimeni nimic, după ce se uită de vreo zece ori la cesuleț, și—l duce la ureche, și—l zgâlțâie ca să vedem noi că are ceas adevărat, spune: „Știți unde am fost ieri cu mașina lui tăticul?” Noi, bineînțeles, nu întrebăm unde, dar ea începe să turuie că a fost la Brașov și a mâncat atîta înghețată pînă ce i—au plesnit copcile de la rochie. Puțin ne pasă nouă de copcile ei, n—au decît să—i plesnească, dar nu vrem să creadă că ne pare rău că n—am fost și noi și nu ne—au plesnit și nouă copcile. Și atunci povestim și noi ce—am făcut duminică. Cred că acum se înțelege ce—i cu povestea asta. De fapt, nu—i o poveste, ci, așa, un fel de bucurie că ce spunem noi e mai interesant.

Mai întîi ne strîmbăm cînd auzim de înghețata de la Brașov

11

și ne mirăm cum tocmai Violeta, care are și umbreluță și ceas, n—a auzit că înghețata de la Brașov se face cu untură de pește.

—Nu—i adevărat, spune Violeta, era de vanilie și de ciocolată.

—Habar n—ai, spunem noi, poate că i—a pus și puțină cremă de ghețe și i—a mai schimbat gustul.

—Vă pare rău că n—ați mâncat și voi, spune Violeta.

—Ne faci să rîdem, spunem noi, cum poate să ne pară rău că n—am mâncat niște înghețată despre care și azi—dimineață s—a vorbit la radio că nici în ruptul capului nu trebuie să se dea copiilor?

—Uite că eu n—am pățit nimic, spune Violeta, sînt sănătoasă tun.

—Ne faci să rîdem, spunem noi, ești galbenă, uită—te în oglindă, puneți termometrul și o să vezi că ai peste o mie de grade.

—Nu—i adevărat, spune Violeta, vă e ciudă, știu eu!

—Ne faci să rîdem, spunem noi, cum poate să ne fie ciudă cînd ieri am petrecut așa de bine.

Și de aici, ține—te!

—Ieri am fost le pescuit.

—Am plecat de acasă cînd era încă noapte.

—Toți dormeau, numai noi plecam la pescuit. Nu se sculasera nici autobuzele.

—Ne—a dat cineva trei undițe.

—Dar ce undițe!

—Speciale!

—A mea avea în vîrf un cesuleț. Le arăta peștilor ora exactă cînd trebuie să ia masa.

—A mea avea în vîrf un vaporeș. Peștii se urcau în vaporeș, credeau că—i pentru plimbare, dar cum se așezau pe bănci, haț!, îi trăgeam afară: „N—aveți bilet. în borcan cu voi!”

12

—A mea avea în vîrf ceva care n—am voie să spun. Ceva cu . . . nu, n—am voie să spun. Și—așa am spus prea mult și n—am făcut bine.

—Și—am prins la pești!

—Un tramvai plin.

—Unul cu două remorci.

—Cînd ne—am suit, n—am încăput decît noi și peștii. Taxatoarea . . .

—Lasă taxatoarea. Să spunem mai bine cum a fost cu balena aceea.

—Pînă la balenă mai sînt multe.

—Nu—i nimic, eu povestesc acum. Era o balenă cît blocul nostru, avea chiar și balcoane și scară de serviciu, dar sub scară nu erau cărucioare ca la noi, ci bărci.

??????????????

13

—Ne—a dat și nouă voie să ne plimbăm cu bărcile.

—Și—am fost cu bărcile pe insulă.

- Păcat că n—avem voie să spunem. Și așa am spus prea mult.
—Ba, asta avem voie să spunem, dar în altă limbă. Ca să nu înțeleagă nimeni. *Barabim tira sala colim.*
—*Mara vara dun.*
—*Zasi doro birulin.*
—Am prins și peștișori roșii.
—Erau așa de simpatici.
—Ne—am împrietenit cu unul care ne—a spus. . . știți voi ce.
—Știm, dar n—avem voie să spunem. Nici în altă limbă.
—Pe urmă ne—am dezbrăcat și am făcut baie.
—Mie nu mi—a fost frică de raci.
—Nici mie nu mi—a fost frică de raci.
—Ne—a învățat cineva cum să—i prindem. Le—am dat pîine cu. . .
—Taci. N—avem voie să spunem. Și—așa am spus prea mult.
—*Rino coco sabala?*
—*Coco da rinobala.*
—*Coco moco rinola.*
—Și—am făcut foc cu chibrituri adevărate.
—Ne—a dat voie de acasă să luăm cîte cutii vrem.
—Ca să prăjim peștii.
—Îi prăjeam pînă făceau cranț—cranț.
—Cînd mănînci pește nu trebuie să vorbești.
—Nici nu vorbeam.
—Mîncam cu gura închisă.
—După—masă am fost la cinema.
—Este acolo un cinema pentru pești. Dar nu joacă numai filme cu rîme.
—Joacă tot felul de filme. Și cu dueluri și cu împușcături.
—Pac, pac, pac.
14
—Brrr—bum!
—Angard!
—Noi am văzut vreo zece filme.
—Pe gratis.
—Și—am stat în banca întîi.
—Am mîncat și bomboane umplute cu . . .
—Taci.
—Am uitat: n—avem voie să spunem.
—Și—așa am spus prea mult.
—Vali suma?
—Suma guma.
—Guma *dumarabambuma!*

Și uite—așa, și tot așa, și mereu așa.

De aceea vă spuneam că povestea asta nu—i pentru pescari. Și, de fapt, nici măcar nu—i poveste. E, așa, un fel de bucurie. Nu știu dacă înțelegeți. N—am da—o pe un milion de înghețate.

NIMENI NU ȘTIE NIMIC

Pe unde trecea, pe oriunde trecea — hi, hi, ho, ho, ha, ha ! — fetița râdea, hi, hi! fetița râdea, ho, ho ! fetița râdea, ha, ha ! de parcă spunea : „Rîd mereu și rîd întruna, că de rîsul meu *aluna* se îngrașă, se mărește, crește și iar crește, pîn—ajunge cît e luna. Pot să rîd o zi și—o noapte, și trei zile, și nopți șapte, că de rîs, sus, luna crapă, cade bîldîbîc în apă, precum cade—o muscă—n lapte !" Pe unde trecea, pe oriunde trecea — hi, hi ! ho, ho ! ha, ha ! — fetița râdea.

Și iată că trecu, și iată că trecu fetița pe lîngă un băiat. (Aici rimele mi s—au terminat, dar nu—i nici un păcat !) Băiatul tocmai se gîndea că dacă doi pisoii și cu doi pisoii fac patru pisoii, de ce doi elefanți și cu doi elefanți (care sînt mult mai mari) fac tot patru elefanți ? ! Era o problemă complicată și băiatul se gîndea foarte tare la ea, astfel că nu văzu ghețușul de pe trotuar, alunecă și căzu. Căzu și se juli la un genunchi.

Văzîndu—l, fetița rîse : hi ! hi! fetița rîse : ho, ho ! fetița rîse : ha, ha !

Băiatul se ridică, nu țipă, nu se văicări, nu plînsese — și asta plăcu tuturor.

—Pe cuvîntul meu de arici, spuse ariciul, că băiatul ăsta îmi place foarte mult. Trebuie să—mi notez în agendă ca să—i aduc ciuperci !!

—Sînt o veveriță umblată, spuse veverița, am fost și în Pădurea adormită, m—am suit și în brazi, de Anul nou, am cunoscut mulți băieți, dar ăsta îmi place foarte, foarte mult. Secretara mea va avea grijă să—i trimiți niște alune !

—Sînt un iepure bătrîn, spuse iepurele bătrîn, am sute de nepoți și nepoate, am văzut fel de fel de morcovi și de vînători, mă pricep, printre altele, și la băieți, dar ăsta mi se pare un băiat și jumătate. Telefoniez urgent să i se aducă un cotor de varză.

—Vă mulțumesc tuturor, le răspunse băiatul, dar ciupercile nu—mi plac, alunele mi—au rupt un dinte, iar varză avem și acasă. Eu vă rog doar atît : să—mi spuneți de ce a rîs fetița cînd m—a văzut căzînd ?

—Sînt un arici înțelept, spuse ariciul, am scris și o carte despre țepi, țepușe și țepoaie, am fost numit profesor titular la catedra de ghinde verzi, de la facultate de ghinde coapte, dar asta nu știu. Să mă tai și nu știți de ce a rîs fetița !

—Nici eu, veverița, spuse veverița, habar n—am. Știți de ce ursul n—are coadă, știu de ce nu cîntă bursucul dar nu știu de ce a rîs fetița cînd te—a văzut căzînd.

—Eu, iepurele, spuse iepurele, nu știu nici atît. Întreabă—mă cine e campion mondial la 100 metri plat întreabă—mă cîte foi are un trifoi cu patru foi, întreabă mă, orice — dar de ce a rîs fetița, cînd te—a văzut căzînd nu pot să—ți răspund !

Noroc că trecu pe acolo o broască țestoasă.

—Știu eu, spuse broasca țestoasă, știu eu de ce a rîs fetița cînd te—a văzut căzînd.

Dar nu se opri să spună ce știe. Plecă mai departe, așa cum pleacă broaștele țestoase : Lipa—lipa, lipa—lipa, fără grabă, fără treabă.

ÎN BALCON

Stăteau în balcon o fetiță care se numea Maria și un băiat care se numea Paul. O vreme se uitară amîndoi la nori și Maria întrebă de ce toți norii seamănă cu ceva. Paul nu știu ce să răspundă și nici măcar nu avu vreme să se gîndească, pentru că pe stradă trecu o mașină de pompieri și Maria îl întrebă unde arde. Paul nu știu nici asta, și nu știu nici după aceea cîte frunze ar putea avea castronul de peste drum.

Și uite așa începu să—i pară foarte rău că nu știe atîtea lucruri, că nu știe tocmai el care o chemase pe fetiță în balconul lui. Și din clipa aceea se hotărî să știe...

—Am glumit, spuse. Am glumit cînd ți—am răspuns că nu știu. De fapt știu tot ce m—ai întreat.

—Nu—mi mai aduc aminte ce te—am întreat.

—Eu, da. Întîi m—ai întreat de ce toți norii seamănă cu ceva. Îți amintești ?

—Da, rîse Maria. Dar era o prostie. Seamănă pentru că seamănă. Unul cu o pasăre, altul cu o corabie. Cine poate să spună mai mult ?

—Eu. Te interesează ?

—Dacă știi...

—Știu. Norii vin de departe, nici ei nu se pricep bine unde se duc. Și tot mergînd așa, se plictisesc. Și

atunci se joacă. Unul de—a pasărea, altul de—a corabia, altul de—a înghețata cu frișca... Eu am văzut odată un nor care se juca de—a calul, avea și hățuri, avea și șa, numai coadă uitase să—și pună.

—De ce uitase ?

—M—am gândit și eu și mi—am spus că tot din joacă. Se juca de—a un cal fără coadă. Era mai caraghios așa.

—Adevărat ?

—Păi să vezi ! Dar și mai frumos e cu mașina de pompieri.

—Care mașină de pompieri ?

—Cea care a trecut și tu ai întrebat unde arde. Vrei să știi adevărul gol—goluț ?

—Vreau.

—Ei bine, nu arde nicăieri. Mașina a ieșit la plimbare. A fost bolnavă, a trebuit să stea câteva săptămîni în garaj și cînd s—a făcut sănătoasă, doctorul i—a spus să se plimbe în fiecare zi o oră, două. Plimbarea face foarte bine. Mai vezi un om, mai vezi o casă... Interesant, nu—i așa ?

—Foarte.

—Și încă asta nu—i nimic pe lîngă povestea castanului. Are un milion două sute treizeci și șapte de frunze.

—Ai stat tu să le numeri ?

—Eu nu. El singur și le—a numărat. Cînd era mic și învăța la școala castanilor, la prima lecție de aritmetică, i s—a spus : Numărați—vă cu grijă fiecare frunză. Cine nu poate sau nu vrea e lăsat repetent. Fără discuție : re—pe—tent !

Maria voi să rîdă, ori voi să se mire, își aminti pe urmă că ceva voise atunci, dar mama o strigă să vină acasă. Cînd se auzi strigată. Maria mai voi să întrebe de ce trebuie să vină atît de repede, cît e ceasul, că trebuie să vină, dar nu mai întrebă. Îi spuse doar lui Paul :

—E grozav în balconul tău. Cînd pot să mai vin ?

—Oricînd, răspunse Paul. Chiar cînd nu sînt eu acasă.

—Nu, spuse Maria. Cînd nu ești tu nici nu mai există balconul. Nu mai sînt nori, nu mai trec mașini de pompieri, nu mai cresc castani...

După ce plecă Maria, Paul începu să cînte la muzicuță. Avea o muzicuță mică pe care o putea ascunde în palmă — și el cînd cînta și—o ascundea în palmă, se înveselea, gîndindu—se că nimeni nu știe de unde vine cîntecul lui : poate are un greiere în buzunar, poate poartă un canar după ureche, poate ține o privighetoare în sîn. Cînd va fi mare o să se facă ceva care să le aducă oamenilor măcar o întrebare, măcar o mirare, dacă nu o bucurie întreagă.

TOATE AU UN SFÎRȘIT

S—ar putea să fi început septembrie, cum tot atât de bine s—ar fi putut să nu se fi sfîrșit august. Am obiceiul să încurc lunile, nu de altceva, dar și ele grozav mă încurcă pe mine. Sigur este că mă întorceam acasă de la mare, așa cum mă întorc întotdeauna de la mare, cu geamantanele burdușite de soare, de meduze, de căpitani de vapoare, de castele de nisip, de albul pescărușilor, de verdele depărtărilor, de scoici, de urmele tălpilor mele pe nisipul ud, în sfîrșit, cu geamantanele burdușite de MARE.

Mă întorceam acasă fluierînd, și pe cuvînt, nici măcar nu—mi dădea prin minte că, așa cum mi se întîmpla întotdeauna cînd mă întorceam de la mare, nu voi găsi nici cheia în broască, uitînd că de cînd mă știu, încă din prima zi de plajă, arunc cheia casei în valuri și, cu ochii închiși și nemișcat aștept valurile s—o înghită, mestecînd—o încet, bucățică cu bucățică, ștergîndu—se apoi pe buze cu un șervețel de vînt. În tot acest timp, adică atunci cînd stau cu ochii închiși și nemișcat, cînt încetișor, numai și numai pentru mine :

*„Du—te, cheie,
prin Marea Egee
și tot așa,
prin Marea Marmura;
pînă—n Insula Mea
de care, de pe cînd eram mic,
și eram pirat,
mi—a fost dor un pic
de—adevărat...”*

Tocmai stînd în fața ușii închise, ajunseseam cu fluieratul la o notă înaltă (foarte greu de ajuns dacă țin seama de faptul că mă trăgea în jos greutatea geamantanelor), la o notă care seamănă leit cu o prună ascunsă pe creanga cea mai de sus a unui prun — cînd îmi ieși în întîmpinare bunul, și dragul, și negrul meu pian cu coadă.

—Te—ai întors ? mă întrebă, dînd bucuros din coadă bunul, și dragul, și negrul meu pian cu coadă.

—M—am, răspunsei. Toate au un sfîrșit.

—Ai fost pe insula ta ?

—Am fost, minții. Sau, mai exact, am fost, dacă ții neapărat să te mint.

Totdeauna cînd vii de la mare vii mincinos, observă el, scoțînd un oftat pe două clape, un *fa* și un *si*, cred. De ce ?

—Nu știu, răspunsei încurcat. Poate din cauza cailor de mare. Rar auzi un adevăr din gura lor ; o gură destul de mică, dealtfel. Chiar mai zilele trecute, unul dintre ei mi—a turnat vreo duzină de minciuni. Se jura că totul e adevărat dar, bineînțeles, n—am crezut o iotă. Nici măcar povestea băiatului de ciocolată.

—Care băiat de ciocolată ?

—Unul. Nu—i mai țin minte numele. Cică a venit la mare, s—a bronzat mai întîi ca ciocolata cu lapte, apoi ca ciocolata cu alune, în fine, ca ciocolata amăruie — și toată lumea care dorea ciocolată venea la el să—i ceară ciocolată. „Un deget de ciocolată, te rog !” „Un nas de ciocolată, dacă ești bun !” „O ureche de ciocolată, dacă nu te superi !” Cum să crezi una ca asta ?

—Nu cred ! spuse bunul, dragul, și negrul meu pian cu coadă. Lasă caii de mare. Nu de la ei ai învățat tu să minți.

— Dacă nu de la ei, spusei, atunci desigur că de la scoicile trandafirii. Mamă, ce mincinoase sînt ! Una mi—a spus că înainte de a fi scoică trandafirie fusese lup de mare, fuma din pipă, vîna balene, purta șapca pe o sprinceană, rodea ca pe morcovi cozile de urși albi și cînd i se scufunda corabia, ceea ce i se întîmpla aproape în fiecare joi, juca șah cu rechinii.

—Cum să crezi una ca asta ?

—Nu cred, spuse bunul, dragul, și negrul meu pian cu coadă. Lasă scoicile trandafirii. Nu de la ele ai învățat tu să minți.

—Dacă nu de la ele, spusei, atunci nu—mi rămîne să mă gîndesc decît la Fetița Aceea. Nici ei nu—i știu numele. Îi spun, uite—așa, Fetița Aceea.

—Ei, ce—i cu ea ?

—Nimic. Spunea că tatăl ei e un vestit profesor, iar eu l—am cunoscut pe tatăl ei, am jucat table, am băut bere, ne—am făcut măști de nămol, am vorbit despre pești, am privit farul, ne—am bucurat cum învăța un pui de pescăruș să zboare, am făcut schimb de cravate. Era muncitor la o uzină dintr—un oraș cu mai multe, uzine.

Bunul, dragul și negrul meu pian cu coadă tăcu ; tăcu atît de mult, încît, între timp, eu schimbai de vreo două, trei ori geamantanele, dintr—o mînă în alta. Pe urmă zise foarte trist :

—Să nu—mi mai povestești nimic despre Fetița Aceea. Te rog.

În casă intrai răsucind în broască o cheie de sol, pe care mi—o împrumută bunul și dragul și negrul meu pian cu coadă.

Cum spuneam, era pe la începutul lui septembrie, sau la sfîrșitul lui august, nu știu, am obiceiul să încurc lunile, am eu, dealtfel, destule obiceiuri proaste, dar, cînd mă roagă ceva bunul, dragul și negrul meu pian cu coadă, nu uit niciodată.

O mai fi mult pînă la anul, cînd marea e Mare ? !

SEARA ÎN CARE A FOST ZIUA BUNICULUI

Sînt fel de fel de bunici, se gîndea Ducu, și e foarte bine că lucrurile stau așa, pentru că ar fi nu știu cum dacă toți bunicii ar semăna între ei, ar avea toți același reumatism și, cînd ar lua pensia, ar cumpăra aceleași bomboane cu gust de portocală. Nimic nu i se părea mai frumos și mai drept decît că bunicii se deosebesc unul de altul și mai cu seamă că bunicul lui se deosebește de toți ceilalți.

Uite, pînă și ziua bunicului lui în loc să înceapă dimineața, ca la alții, a început abia seara, cînd de fapt trebuia să se sfîrșească. Cum e la alții, la toată lumea, copii, tați, mame — se știe : ziua lor începe de dimineață. Ziua lui a început chiar cînd nici nu se luminase bine afară și prin fereastră intra în cameră lumina aceea un pic cenușie și un pic violetă, venind de departe, strecurîndu—se parcă prin perdele de ploaie și prin păduri. Atunci l—a trezit tata, mai bine—zis bărbia aspră a tatii și mirosul lui de tutun.

—Stimate tovarășe, află că azi e ziua ta. Împlinești șapte ani, primii șapte ani din cei șapte mii șapte sute șaptezeci și șapte de ani, cîți vei împlini peste șapte mii șapte sute șaptezeci de ani. Dacă n—ai nimic împotrivă, te rog să crești mare, să fii sănătos și vesel și patinelor să nu le faci duș, că ruginesc.

—Care patine ? a întrebat Ducu.

—Să zicem astea !

Și tata a despachetat o pereche de patine cu roțile, care începură să strălucească în lumina aceea un pic cenușie și un pic violetă, adăugîndu—i și un strop de argint verde.

Și ziua mamei a început tot dimineața, nu chiar atît de devreme, dar tot dimineața, să fi fost zece sau unsprezece cînd tata i—a telefonat mamei să pregătească un milion de vase, pentru că îi aduce el *ceva* ca să pună în ele, nu poate să spună ce, e secret.

Ziua tatii a început și mai tîrziu, cînd a venit el acasă, la prînz, și mama i—a pregătit plăcintă cu caise, care era să se ardă în cuptor, noroc că a venit o vecină și a spus : ”Mm, ce frumos miroase !”, și mama a sărit și a spus : „Vai, plăcinta !”

Numai ziua bunicului a venit cînd se înserase de—a binelea și, dacă mai întîrzia un pic, pleca fără să mai vină.

El, nepotul, s—a jucat toată ziua, mama a avut de făcut toate treburile de pe pămînt, tata a venit obosit și s—a culcat.

Și bunicul ? Bunicul a făcut ce face în fiecare zi. S—a dus să cumpere pîine, a trecut pe la chioșc și a luat ziarul, din care a citit și i—a plăcut foarte mult că un alt bunic, din altă țară, face înconjurul lumii într—o barcă singur—singurel, doar cu o pisică și un papagal. A ascultat pe urmă știrile de la radio, și iar a citit, și iar a plecat să mai cumpere ceva, poate cafea, poate unt, cine mai ține minte ?

Cînd s—a înserat de—a binelea și băiatul a venit în casă, și tata spunea despre o fată care cînta la televizor că—i zgîrie urechile, atunci mama a întrebat din bucătărie ;

—În cîte sîntem azi ?

—Poate vrei să știi în cîte vom fi mîine, i—a răspuns tata, pentru că azi aproape că a și trecut.

—Bine a spus mama. În cîte sîntem mîine ?

—În 21 !

—Cum ? ! a țipat mama. Vasăzică azi e 20 ?

—Așa s—ar părea, dacă între timp nu s—a schimbat numărătorea.

—Vai ! Vai ! Atunci azi e ziua bunicului !

Și mama a venit să—l sărute pe bunicul și au sărit să—l sărute și tata și nepotul.

—Vai, cum am uitat, a spus pe urmă mama, ce rău îmi pare că am uitat ! Bunicul a rîs și a spus că nu—i nimic, bine că mama își amintise totuși, nu de alta, dar ar fi trecut ziua lui, așa fără s—o bage nimeni în seamă.

Sînt fel de fel de bunici, se gîndea băiatul, dar bunicul lui nu seamănă cu nimeni — pînă și ziua sa a venit într—o seară.

PUIȘORUL GALBEN

E foarte trist să—ți dorești de foarte multă vreme un puișor galben și toți cei din casă, de parcă s—ar fi înțeles între ei, să—ți spună că asta e cea mai mare prostie din lume.

Tata:

—Cînd mă vezi, îmi ceri un puișor galben. Ai tren, ai cuburi, ai minge, ai un urs care bate din toba, ce să faci cu un puișor galben?

Mama:

—Puișor galben și iar puișor galben! Ți—am făcut clătite, te—am lăsat cu lanterna sub pat, ți—am dat o macaroană ca să faci baloane, ce mai vrei?

Bunicul, bunica, tanti Elvira, da, pînă și tanti Elvira care nu stă în casă, ci vine numai ca să facă baie, să bea cafea și să—l enerveze pe tata, că vine să facă baie și să bea făcea, pînă și ea îi spune mamei:

—Dragă, dar pisălog mai e băiatul ăsta! Mereu îmi cere un puișor galben. I—am adus ficățeii de la două găini, ce mai dorește?

—Asta doresc: un puișor galben, spuse băiatul, nimic altceva, decît un puișor galben.

Unul mic, cînd, care să piue cînd îi e foame, pe care să—l țină în palmă, să—l culce în pat cu el, să—i dea apă din ceașcă cu pitici, să—i dea firimituri de pîne din farfuria cu iepurele deștept și vînătorul tîmpit. E chiar așa de greu de priceput?

Da, se pare că asta e lucrul cel mai greu de priceput. Nu—l pricep nici mama, nici tată, nici bunica, nici bunicul, nici tanti Elvira, care nu stă în casa cu ei, ci vine numai să facă baie și să bea cafea.

E foarte trist. Atît de trist, ca într—o bună zi, cînd toți erau adunați la masă, băiatul spuse:

—Azi vă dau o veste bună!

—Te—ai spălat pe dinți, spuse mama.

—Nu te—ai mai jucat cu lanterna mea, spuse tata.

—Nu mi—ai mîzgălit cărțile, spuse bunicul.

—Mi—ai găsit ochelarii, spuse bunica.

—Nu, altceva, spuse băiatul. Nu mai vreau un puișor galben!

Și se uită la mama, la tata, la bunicul și la bunica, se uită la toți ca să—i vadă cum se bucură.

Dar nu se bucura nimeni.

—Cine mai vrea supa? spune mama.

—Azi am avut o zi grea, spuse tata.

—Pilulele alea petru reumatism nu fac doi bani, spuse bunicul.

—Chiar dacă nu—mi ajunge încă, mă descurc eu, spuse bunica. Și cu toate că nu era nimic de înțeles, băiatul înțelese că ei se gîndeau atunci la pușorul galben. De aceea se gîndi un pic și spuse:

—Am glumit! ...

Și chiar glumise. Cînd dorești de atîta vreme un pușor galben nu poți să renunți atît de ușor la el.

—Tu, din cînd în cînd, faci glume bune, spuse mama.

—E un băiat cu haz, seamănă cu mine, spuse tata.

—Dintre toți nepoții mei, el are cel mai mare haz, spuse bunica.

—Asta pentru că e nepotul meu, spuse bunicul.

Și totuși rîseră — și băiatul simți că ziua cînd va avea pușorul galben nu era departe. Ba simți chiar un fel de căldură în palmă și i se păru că aude un piuit. Vru să întrebe pe mama dacă o să—i dea voie să ia de pe acum în camera lui ceașca cu pitici și farfuria cu iepurele deștept și vînătorul tîmpit, dar se răzgîndi. Era sigur că o să—i dea voie. Îi venea totuși să întrebe ceva și atunci întrebă cînd mai vine tanti Elvira să facă baie și să bea cafea.

—Vine, n—ai grijă, nu scăpăm noi așa ușor de ea, spuse tata. Dar de ce vrei să știi? Ți s—a făcut dor?

Nu, altceva era. Voia s—o vadă și pe tanti Elvira cum se gîndea la pușorul galben. Sigur, și—o putea închipui, însă tot e mai bine cînd vezi cu ochii tăi.

SĂ NE GÎNDIM MEREU LA ALTCEVA

E bine să te gîndești la ziua cînd o să ai bicicleta ta nouă, cu sonerie, cu pompă și cu tot ce mai trebuie să aibă o bicicletă nouă. Poți să te gîndești la asta în fiecare seară, să intri cu tata în fiecare seară în magazinul de biciclete și tata să te strîngă de mînă, să—ți facă un semn cu ochiul și apoi să—i spună vînzătorului:

—Mi se pare că dumneavoastră nu vindeți hipopotami.

—Nu, tovarășe, vindem biciclete.

—Asta e foarte bine. Noi și așa avem destui hipopotami acasă. Încă unul nu ne—ar mai trebui. S—a întîmplat însă să n—avem nici o bicicletă.

—Găsiți aici cîte vreți.

—Deocamdată, vrem numai una. Dar se înțelege că vrem o bicicletă strașnică.

—Pentru cine?

—Pentru cineva.

—Vă rog să—mi spuneți exact pentru cine.

—Degeaba vă spun că tot nu—l cunoașteți. Să zicem că—l cheamă Radu.

—Radu sau Răducu?

—Răducu.

—Răducu sau Ducu?

—Ducu.

—Atunci sînt lămurit. O să vă dau o bicicletă sfert ori jumătate.

—Ba, vă rog să ne dați o bicicletă întreagă. Cu o jumătate de bicicletă n—am văzut să meargă decît artiștii, la circ, iar cu un sfert de bicicletă nu cred că poate să meargă nimeni.

—N—ați înțeles, dragă tovarășe. Nu vă dau un sfert și nici o jumătate de bicicletă. Vă dau o bicicletă sfert sau jumătate.

—Nu—i totuna?

—Nu—i. Bicicletele sînt de trei feluri. Întregi — pentru oameni mari. Jumătate — pentru copii. Și sfert — tot pentru copii, dar copii mai mici.

—Foarte interesant! Să știți însă că în alte părți nu—i așa. La cofetărie, de pildă. Pentru copii prăjiturile sînt la fel de mari ca și cele pentru oamenii mari.

—Adevărat, dar dumneavoastră vreți să cumpărați bicicletă, nu prăjituri.

—Poate că pe urmă o să cumpărăm și prăjituri. Nouă cel mai mult ne plac cataifurile. Le mîncăm cu lingurița și avem grijă să nu ne pătăm pe bluză.

—Asta—i altceva. N—are nici o legătură cu bicicleta.

—Nu vă supărați, dar noi știm mai bine dacă are sau n—are legătură. Și pentru că veni vorba, aflați că are legătură. Dacă bagi degetul în cataif sau îți pătezi bluza de frișca sau, să zicem, dimineața te speli numai pe ochi și nu și pe gît, și nu și pe urechi, sau, iar să mai zicem, umpli casa cu tot felul de hîrtiuțe, sau te duci la baltă fără voie, sau te trîntești pe jos și începi să urli că vrei cutare ori cutare, atunci poți să aștepti mult și bine că tot n—o să ai bicicletă.

—Mă rog, astea sînt lucruri care nu mă privesc pe mine. Eu vînd biciclete oricui.

—Foarte rău. Bicicletele n—ar trebui vîndute oricui. Nouă însă să ne vindeți fără grijă. Fără pompă — nu, fără sonerie — nu, dar fără grijă puteți să ne vindeți.

28

??????????????

—Sfert?

—Sfert, dacă așa se cheamă.

—Ce culoare?

—Să spunem: verde. Sau să spunem: gri. Care—i mai frumoasă!

—Avem și albastră!

—Atunci dați—ne una cu puțin verde, cu puțin gri și cu puțin albastru.

—Să căutăm.

E bine să te gîndești la ziua cînd o să ai bicicleta ta nouă, cu sonerie, cu pompă și cu tot ce mai trebuie să aibă o bicicletă nouă. Poți să te gîndești la asta în fiecare seară, să intri cu tata în fiecare seară

în magazinul de biciclete și tata să te strângă de mână și să—ți facă semn cu ochiul, ceea ce înseamnă: „Hai să glumim nițel. Glumind, o să ne bucurăm mai mult și bicicleta o să ni se pară și mai frumoasă”.

Dar asta e ultima seară când stă în pat, pe întuneric, uitându—se cum se sting una câte una luminile la ferestrele blocului de peste drum, și se gândește la bicicleta cea nouă, cu sonerie, cu

29

pompă și cu tot ce mai trebuie să aibă o bicicletă nouă. Asta e ultima seară, pentru că mâine chiar o să aibă bicicleta. Tata a fost la magazin, a plătit—o și mâine dimineată magazinul o trimite acasă. O s—o găsească în săliță, lângă cuier. În săliță era o ladă care a și fost scoasă de acolo tocmai ca să aibă loc bicicleta.

Asta e ultima seară . . . Ba, nu: ultima a fost ieri. Acum vrea să se gândească la bicicletă și nu—i vine nimic în minte.

Acum o lună, și acum o săptămână, și chiar ieri seara totul îi era atât de limpede, vedea tot ce o să se îndeplinească, atât de limpede!

Intra cu tata în magazinul acela cu multe etaje și cu lume multă că, vorba mamei, n—aveai unde arunca un ac.

—Bună ziua.

—Bună ziua.

—Aveți biciclete?

—Avem tot felul de biciclete.

—Dați—ne și nouă o pungă de biciclete.

—Bicicletele nu se vînd în pungi.

—Dar caramellele se vînd în pungi!

—Bicicletele n—au nici o legătură cu caramellele.

—Nu vă supărați, dar noi știm mai bine dacă au sau nu legătură. Și pentru că veni vorba, aflați că au legătură. Dacă în loc să mănînci caramelle cu gura închisă le scoți mereu și le întinzi sau dacă vine fetița de la parter și îți cere să—i dai și ei o caramela, dar tu nu—i dai, atunci poți să aștepți mult și bine că tot n—o să ai o bicicletă.

—Pe mine nu mă privește treaba asta. Eu vînd biciclete oricui.

—Foarte rău. Bicicletele n—ar trebui vîndute oricui. Nouă însă puteți să ne vindeți fără grijă.

—Poftiți în depozit să vă alegeți.

Sau intra cu tata în magazinul acela care vinde numai biciclete, motociclete și piese pentru motociclete și biciclete.

—Vă salut.

—Vă salut.

30

—Vrem o bicicletă pentru un băiat care se încălță și se îmbracă singur, care o ajută pe bunica să cojească mazărea și se culcă înainte de a se termina tot programul la televizor fără să spună: ”Mai stau. Nu mi—e somn”. Aveți?

—Avem.

—Și nu întrebați ce legătură are bicicleta cu încălțatul și cu îmbrăcatul, cu mazărea și cu televizorul?

—Nu mă interesează.

—Păcat. Ați fi aflat că are o mare legătură. Dați—ne o bicicletă verde, cu pompă galbenă, cu șa roșie și cu sonerie jumătate aurie, jumătate argintie.

—Nu există așa ceva.

—Nu ne interesează. Să existe!

Acum o lună, și acum o săptămână, și chiar ieri seară totul era atât de vesel. Și uite că în seara asta nu—i mai vine nimic în minte. Bicicleta e cumpărată. Chiar dacă încă n—a sosit acasă, e a lui.

De azi va trebui să se gândească la altceva și îi pare rău. Și nici măcar nu poate povesti nimănui că—i pare rău. Nimeni n—o să—l creadă. Să ți se cumpere o bicicletă, să ți se cumpere o bi—ci—cle—tă și să—ți pară rău?

LINIȘTE, STELELE DORM

Întîi se trezi Ochi de Vultur. Se trezi în clipa în care auzi cheia răsucindu—se în broască și se repezi la ușă. Bărbatul intră fluierînd și nu se întrerupse din fluierat nici cînd Ochi de Vultur îi sări în brațe; îl îndepărtă ușor și, continuînd să fluiera, își dezbracă haina, o atîrnă în cuierul din sălița strîmtă și întunecoasă, apoi păși în bucătărie unde lumina era aprinsă și mirosea a pîine prăjită proaspăt. Atunci se trezi și Pană de Șoim. Era devreme, nu putea fi decît cel mult șase și zece, șase și douăzeci, încă nici nu se luminase de ziuă; pe fereastră se mai vedea arzînd, deasupra blocului vecin, reclama pentru cafea neagră, cu uriașa ei ceașcă verde și uriașul ei fum albastru. Pană de Șoim căscă și din pricina asta reclama luminoasă se stinse. Mai căscă o dată ca să se reaprindă, dar nu se mai reaprinse. Era o dovadă că numai primul căscat avusese rost iar pe al doilea îl irosise de pomană. Se duse la fereastră, își lipi nasul de geamul rece și văzu pe cerul vînat o stea. Pe urmă se uită mai bine și văzu și altele. Căscă iarăși, ca și stelele să se stingă, dar ele nu se stinseră, în schimb cînd căscă din nou pentru ca să rămînă aprinse, stelele îl ascultară și rămaseră aprinse. Abia acum își dădu seama că fluieratul pe care îl auzise încă din pat venea din bucătărie, sau, mai bine zis, abia acum își dădu seama că ceea ce auzea nu era altul decît

36

fluieratul binecunoscut. Alergă în bucătărie și cînd îl văzu, bărbatul întrerupse brusc fluieratul, îl ridică în brațe și—l sărută. Sub masă, Ochi de Vultur mîrîi. Treaba lui ce și—o fi închipuit, poate credea că bărbatul o să—l ia și pe el în brațe, mă rog, fiecare e liber să—și închipuie tot ce pofteste, chiar cînd e un biet cățel sașiu și cu

și cu un ciot caraghios de coadă. Nimeni n—o să—l felicite însă pentru că, lucrurile întîmplîndu—se altfel decît în mintea lui de cățel sașiu

și cu un ciot caraghios de coadă, s—a apucat să mîrîie.

—Ești un prost că mîrîi, îi spuse Pană de Șoim.

—Poate că nu—i prost, e numai prostuț, spuse bărbatul. E prea mic — și prostuț i se potrivește mai bine.

Pană de Șoim scoase ceva din buzunarul pijamalei și întrebă:

—Știi ce—i asta?

—Nu, spuse bărbatul, n—am de unde să știu. Vin direct de la uzină nu m—am întîlnit cu nimeni, tot ce știu este că aseară, cînd am plecat, cineva făcea mofturi și nu voia să mănînce griș.

—E o sticlură, spuse Pană de Șoim. Îmi dai voie s—o umplu cu apă? Mama a zis că—mi dă voie, dar numai cînd vii tu. A zis că tu n—o să mă lași să stropesc toată casa cu apă.

—Asta cam așa e, spuse bărbatul. Nu—mi vine să cred că aș putea să te las să stropesc toată casa cu apă. Dacă însă te joci frumos, la chiuveță, nu vād de ce să nu—ți dau voie.

—Am să pun în sticlură și o fasole! spuse Pană de Șoim.

—E o idee dintre cele mai bune, spuse bărbatul. Eu, dacă aș fi în locul tău, aș face la fel, ba, dacă mă gîndesc un pic, cred că aș pune două fasole pentru ca una singură să nu se plictisească.

Dar pînă atunci hai să bem ceai și să mîncăm brînză cu pîine prăjită. Vrei să—ți fierb și un ou?

—Am mîncat și aseară un ou și mama a spus să—ți spun să nu—mi mai dai, dar să mănînci tu două.

—Mama noastră nu uită niciodată nimic, dar mie mi—e mai mult somn decît foame, spuse bărbatul și căscă.

Căscă și Pană de Șoim pentru ca ceaiul să nu—l frigă și, după ce suflă în linguriță, ceaiul nu—l fripse.

37

—Eu am un secret cu căscatul, spuse el apoi.

Bărbatul sorbea ceaiul fără să sufle și cînd înghițea închidea ochii. Avea ochi mari, verzi, dar acum arătau foarte obosiți, clipeau des și aburul din ceașca cu ceai îi umezea.

—Tăticule, ce fac stelele ziua? întrebă Pană de Șoim.

—Stelele? se miră bărbatul, dar numai o clipă. Pentru că pe urmă răspunse de parcă tocmai la asta se gîndea și el: Ziua, stelele dorm.

—Ca tine, rîse Pană de Șoim. Exact ca tine.

—Da, spuse bărbatul, și stelele sînt tură de noapte iar ziua trebuie să doarmă ca să se odihnească.

Și bărbatul căscă, apoi se ridică de la masă și se îndreaptă spre comutator ca să stingă lumina. Căscă și Pană de Șoim pentru ca lumina să se stingă și ea se stinse.

—Tăticule, stai să auzi ceva: eu niciodată nu știu cum să—ți spun atunci când te culci dimineața. Să—ți spun noapte bună sau bună dimineața?

—Ca să vezi, rîse bărbatul, ce încurcături pot să—ți fac fără să știu. Dacă vrei neapărat să—mi spui ceva care să—mi facă plăcere, atunci spune—mi că o să te joci fără să stropești toată casai cu sticluta aceea și, în general, o să te porți ca un adevărat șef de trib.

—Bine, spuse Pană de Șoim. Mama a zis să nu te trezești pînă la ora unu și a mai zis să nu te culci fără pijama că ai să răcești.

—Nu ți—a spus și ce trebuie să visez?

—Nu.

—Ei, o fi fost grăbită și a uitat. Dar o să mă străduiesc și singur să visez ceva care să—i placă.

—Visează cum eram cu toții astă—vară la bunici și mîncam mure, spuse Pană de Șoim. Și puîșorii aceia mici pe care i—a adus bunicul în căciulă.

—O să fie strașnic, spuse bărbatul și plecă să se culce. Ochi de Vultur își mută locul de sub masă lîngă ușă. Ieși de

38

????????????????

sub masă, se scutură, apoi se așeză din nou, la fel, cu botul pe labele din față și cu labele din spate strînse sub el.

—Tare ești prostuț, îi spuse Pană de Șoim. Habar n—ai de ce ți—ai schimbat locul. Sînt o mulțime de lucruri despre care tu

habar n—ai. Uite, o să—ți pun cele mai ușoare întrebări și o să vezi că nu poți să răspunzi. Cîte picioare are masa? . . . Hm? Cîte are?... Masa are patru picioare. Dar scaunul cîte are? . . . Și el tot patru. Nu știi nimic. Dar poate că știi ce fac stelele ziua? Nici asta nu știi. Ziua, stelele dorm. Au lucrat noaptea, au fost în tură, și ziua dorm ca să se odihnească.

Pe urmă, Pană de Șoim se duse la chiuvetă și deschise robinetul. Veni lîngă el și Ochi de Vultur, dar veni degeaba.

—Nu ne mai jucăm cu sticluta, spuse Pană de Șoim. Nu știu ce are robinetul ăsta că face atîta zgomot. Îl închidem, ne îmbrăcăm și mergem afară. Ceea ce făcură imediat.

Afară, chiar pe scările de la ușa blocului, o fetiță mîncă pîine cu dulceață și sarea de pe o treaptă pe alta.

—Hai să ne jucăm, îi spuse Pană de Șoim.

39

—Tot de—a indienii?

—Tot.

—Atunci pe mine cum mă chema?

—Fie de Portocală.

—Era mai frumos Obraz de Piersică.

—Fie și Obraz de Piersică.

—Vrei și tu din asta?

—Nu, am mîncat.

—De ce n—ai adus și trompeta?

—Azi ne jucăm fără trompetă.

—De—a indienii fără trompetă?

—Da. Și fără să țipăm. Fără *alarariuriu*.

—De ce?

—Așa. Tu știi ce fac stelele ziua?

—Ce fac?

—Dorm. Au lucrat noaptea, au fost în tură, și ziua dorm ca să se odihnească.

—Nu cred.

—Pe cuvîntul meu. Ziceam că ne jucăm de—a indienii care păzesc ca stelele să doarmă și să se odihnească. Vrei?

Și se jucară așa toată dimineața. Pe la ora unsprezece, Pană de Șoim întrebă pe cineva cât e ceasul și află că este ora unsprezece. Mai întrebă și pe urmă pe altcineva și află că este douăsprezece și jumătate. A treia oară află că este ora unu și zece. Atunci Pană de Șoim scoase un *alalariuriu* atât de puternic încât Obraz de Piersică își acoperi urechile cu palmele iar Ochi de Vultur de sperie și începu să alerge prin curte.

Pe urmă Pană de Șoim căscă pentru ca stelele să se trezească și stelele se treziră. Cea mai bună dovadă era că de la o fereastră a blocului se auzi un fluierat binecunoscut.

VÎNTUL ACELA PROSTUȚ

Era o zi rece și cu ceață, iarna însă se sfârșise, toată lumea spunea că e primăvară și chiar se simțea că e primăvară, pentru că bătea vîntul acela care mirosea a ceva ce nu mai seamănă cu mirosul iernii — și dacă deschideai fereastra, vîntul acela trecea ușor prin găurelele perdelei și te găsea oriunde te—ai fi ascuns.

Ducu deschise fereastra și se ascunse după dulap.

Dar vîntul îl găsi și acolo.

Nu—l găsi imediat, se înșeală cine crede că imediat.

Mai întâi îl căută prin pat și pe sub masă, era foarte caraghios miales cum îl căuta pe sub masă, unde răsfoi teancul de reviste aruncate acolo, dar nu era mai puțin caraghios cum îl căuta prin pat, ridicînd un colț al cearșafului și încercînd să se uite și după pernă.

Abia pe urmă vîntul îl găsi după dulap și cînd îl găsi, băiatul rîse și îi spuse:

—Bine. Acum ascunde—te tu. Uite, eu mă întorc cu spatele. Dar vîntul era tare prostuț, nu știa unde să se pitească și se învîrtea prin cameră fără rost.

—Ai voie să te ascunzi unde vrei, îi spuse băiatul.

Dar vîntul tot nu știa unde să se pitească, alerga de colo pînă colo, era tare prostuț.

41

—Nu prea știi să te joci, îi spuse băiatul. Mai bine ieși afară și așteaptă—mă la ușa blocului. Merg să cumpăr pîine și tu o să mă însoțești. O să vezi acolo o fetiță pe care o cheamă Ioana. Așteaptă—mă, că mergem la pîine toți trei.

Ducu își puse o căciuliță roșie, luă de pe masă banii pregătiți acolo pentru pîine și—i băgă în buzunar.

Apoi ieși, închizînd ușa cu cheia.

Cheii, dacă vreți să știți, îi dădu drumul în același buzunar și cînd ea atinse banii se auzi ca și cum băiatul ar fi avut acolo o avere, nu doi lei și douăzeci de bani, nici un bănuț mai mult.

În fața blocului îl aștepta fetița pe care o chema Ioana.

Și tot acolo îl aștepta și vîntul.

—Mergem? întrebă fetița.

—Da. Mergem toți trei.

—Credeam că mergem numai noi doi, spuse fetița. Dacă vine și mălăiața aceea de Măria, eu o iau înainte. Nu—mi place mălăiața aceea de Măria.

—Nu vine nici o mălăiața, spuse băiatul. Mergem doar noi trei. Eu, tu și vîntul.

—Care vînt?

—Asta. E cam prostuț, dar e prietenul meu.

—Ce—ți mai trece prin cap, spuse fetița. Și eu care credeam că o iei pe Măria.

—Ai uitat să spui mălăiața aceea de Măria, rîse băiatul.

—Acum nu—i mai spun așa pentru că știu că nu merge cu noi. Dacă nu merge cu noi, n—am nimic cu ea. Acum pot să—i spun și frumoasa aceea de Măria. Pot să—i spun cum vrei. Îmi pare bine că mergemx numai noi doi.

—Noi doi și cu vîntul, spuse băiatul.

—Asta e o scorneală de—a ta, spuse fetița. Nu văd nici un vînt.

—Uite—l! E cel care îți zburlește părul. El e prietenul meu.

—Și de ce spui că—i prostuț?

42

—Nu spun ca să—l supăr. Spun altfel decît spui tu: mălăiața aceea de Măria. Nu—ți place că merge cu noi?

—E un vînt călduț, spuse fetița.

—Da. Și miroase nu știu cum.

—Ba, nu miroase a nimic.

—Nu—ți miroase ție pentru că nu te pricepi.

—A ce?

—A vînt. Mergeau alături.

Pășeau fără grabă, alături, băiatul, fetița și vîntul. Cum trecură însă de colțul blocului, vîntul începu deodată să alerge.

—Stai, n—o lua înainte, îi spuse băiatul. N—are rost să fugi. Chiar dacă ajungi înainte, banii pentru pîine sînt la mine, prostuțule.

—Vorbești cu el de parcă te—ar auzi, spuse fetița.

—Vorbesc cu el pentru că e prietenul meu, spuse băiatul. Și pentru că vine de departe și cineva trebuie să aibă grijă de el.

—De unde vine?

—Tata spune că de pe mare. Dar nu de pe cea a noastră, unde am fost eu astă—vară și ți—am adus scoicile și drăcușorul. Vine de pe altă mare. Una foarte caldă și foarte albastră.

—Și ce—a făcut pe marea aceea?

—Ce voiai să faci? S—a uitat cum trec vapoarele, cum zboară pescărușii și cum ies peștii din valuri și fac tumbe.

—Poate că a cules și scoici, spuse fetița.

—Asta nu mai știu. Întreabă—l pe el.

—O să—mi răspundă mai mult de—o grămadă, rîse fetița.

—Încearcă.

—De ce? Tu singur ai spus că—i prostuț. Poate că nici nu știe ce—a făcut pe acolo. Și—apoi iar a fugit, iar ne—a luat—o înainte. Strigă—l să se întoarcă.

—Acum nu ne—a luat—o înainte, spuse băiatul. A rămas lîngă copăcel. O să vină și fără să—l strig.

43

Și într—adevăr, înainte de a ajunge băiatul și fetița în fața magazinului de pîine, vîntul veni fără să—l strige nimeni.

—Ți—am spus că o să vină, se bucură băiatul. Am început să—l cunosc.

—De cînd sînteți prieteni?

—De azi—dimineață.

—Păi acum e tot dimineață, spuse fetița. Cînd ați avut vreme să vă împrieteniți?

—S—a întîmplat deodată, spuse băiatul.

—De unde știai că o să vină?

—Trebuia să vină. Tu nu simți cînd trebuie să vină ceva să se întîmple ceva?

—Nu, spuse fetița.

—Îmi pare rău pentru tine, spuse băiatul. E atît de plăcut să simți asta.

??????????????

Și intră în magazin să cumpere pîine. Fetița și vîntul rămaseră afară.

Fetița rămase pe scări și vîntul, din cînd în cînd, se juca urcînd și coborînd scările.

Pe o treaptă era un bilet de tramvai și vîntul îl luă poate ca să—l arunce la coș, își spuse fetița.

Și pe neașteptate, vîntul începu să fluiera ușor, apoi să se adune și parcă să se înfoiască, așa, ca un păun. O lăsa pe fetiță sigură și începu să se înalțe, să se înalțe mereu spre nori. Și fetița văzu după o vreme cum, într—un loc, norii se destramă, parcă cineva îi dădea la o parte și pe cer apăru un petec albastru, nemaipomenit de albastru.

Ieși și băiatul din magazin și fetița îi arătă cu degetul petecul acela albastru, nemaipomenit de albastru.

—Ți—am spus eu, ți—am spus eu, se bucură băiatul. Am simțit că trebuie să vină ceva, să se întîmple ceva. Asta prostuțul meu de vînt a făcut—o!

Și era atît de vesel de isprava prietenului său de parcă el însuși ar fi făcut treaba asta, ca și cum el însuși ar fi colorat în albastru petecul acela de cer nemaipomenit de albastru.

Fetița însă chiar așa credea. Pentru că vîntul era prietenul băiatului, venea de departe și băiatul avea grijă de el — nu se putea să fi făcut năzdrăvănia asta decît împreună.

Și mai credea că un pic îi ajutase și ea.

TATA ȘI UN PIC DE TRISTEȚE

Tatăl îl întrebă dacă e supărat și el răspunse că nu, n—avea de ce să fie supărat, e doar un pic trist.

—Asta—i cu totul altceva, spuse tata, supărarea trebuie sau măcar ar trebui să aibă întotdeauna un motiv, pe când tristețea se întâmplă să vină fără să știi prea bine de ce și cum, vine fără să te întrebe și, bineînțeles, fără să—ți ceară voie, vine uneori așa, de capul ei, naiba s—o ia.

—Da, spuse băiatul, îmi pare bine că sînt un pic trist, acum, cînd ești tu acasă. Mama ar fi început să mă întrebe dacă nu mă doare ceva, dacă n—am mîncat nu știu ce și dacă nu mă simt nu știu cum.

—Eu n—o să te întreb nimic, spuse tata, mă mulțumesc cu ce vrei tu să—mi povestești. Sau poate și mai bine ar fi să mergem undeva, să ne distrăm.

—Unde?

—Oriunde. Să zicem la Polul Nord. Sau poate că ai fost de curînd pe acolo și nu ți—ar mai face plăcere. Noroc că mai există și Polul Sud.

—N—am fost niciodată.

—O, asta nu—i adevărat, spuse tata, țin minte că am fost chiar împreună. Îmi amintesc și cum erai îmbrăcat.

87

—Cum?

—Stai numai puțin să mă gîndesc . . . dar mai bine ajută—mă t u . . .

—Cu paltonul albastru?

—Parcă.

—Și cu căciuliță cu ciucure?

—În orice caz cu ciucure!

—Și aveam fularul pe care l—a împletit bunica și nu i—a ajuns lîna și atunci a desfăcut o mănășă?

—Da, da, exact, parcă și văd mănășa aceea desfăcută, semăna întocmai cu o mănășă, numai că era desfăcută, adică mai bine zis făcută ghem. Vezi că îți amintești?

—Îmi amintesc, spuse băiatul, era frig și foarte întuneric, dar noi aveam o lanternă cu un bec mic și albastru.

—Stai, stai, spuse tata, pînă la lanternă mai e mult. La început ne cumpăraserăm niște covrigi cu susan, pe care, văzîndu—i, un urs alb . . .

—Lasă—mă pe mine, tăticle. . . Ursul alb ne—a întrebat cîte semințe de susan sînt pe fiecare covrig. Eu le—am numărat repede și i—am spus cîte. Mai ții minte cîte erau?

—Firește, spuse tata, de atunci numai la asta mă gîndesc. Pe covrigul din dreapta erau trei sute cincisprezece semințe, iar pe cel din stînga . . .

— . . . o sută optzeci și două.

—Și trei, mi—aduc bine aminte.

—Și două, tăticle, ai uitat.

—Imposibil, nu puteam să uit tocmai semințele acelea, dar, mă rog, n—o să ne certăm acum pentru atîta.

—Și pe ursul alb îl chema domnul Smîntînescu, spuse băiatul.

—Întocmai, spuse tata, îl chema domnul Telemescu. Ai dreptate, îl chema domnul Urdescu. Ei, ce—a făcut acest domn Burdufescu după ce am fost cu el la vînătoare? Fac pariu pe două scobitori

88

????????????????

, un dop și—un cotor de varză că nu mai știi ce—a mai făcut acest domn Lăptescu.

—Ba da, ai pierdut pariul, știu. Acest domn Brînzescu a făcut colțunași.

—Nicidecum, tu ai pierdut. Acest domn Iaurtescu a făcut colțunași.

—Colțunași am spus și eu.

—Colțunași poate să spună oricine. Nu—i mare lucru. Dar, mă rog, n—o să ne certăm acum pentru atîta.

—Pe urmă ne—am întîlnit acolo cu o girafă, spuse băiatul.

—Girafele nu trăiesc la Polul Nord, spuse tata.

—Sigur că nu trăiesc, nici girafa cu care ne—am întâlnit noi nu trăia acolo, ea venise numai în vizită la o mătușă de—a ei.

89

—A, da, era cât pe—aci să uit despre girafa care venise la mătușă ei. Ce drăguță era! Oare ce—o mai fi făcînd acum? Pe atunci croșeta așa de frumos.

—Girafele nu știu să croșeteze, spuse băiatul.

—Sigur că nu știu să croșeteze, spuse tata, nici girafa cu care ne—am întâlnit noi nu știa, ținea doar croșeta cu vârful în sus și număra mereu doi ochi pe față și unul pe dos.

—Tăticule, spuse deodată băiatul, știi că mi—a trecut picul acela de tristețe?

—Știu, spuse tata.

—Dar știi de ce am fost un pic trist?

—Asta nu mai știu.

—Mi—era dor de tine.

—Poate vrei să spui că ți—era dor de mama. Eu doar eram aici. Nu—ți poate fi dor de cineva care e lângă tine.

—Ba, da. Când ești la uzină nu mi—e dor. Te aștept să vii. Mie mi—e dor de tine când ești acasă. Mi—e dor de Polul Nord și de covrigi cu susan și de girafe care croșetează . . .

—Parcă spuneai că nu există asemenea girafe, spuse tata.

—Ba, există, există tot ce spui tu. Vrei să—ți arăt una?

—Desigur. Poți să mi—i arăți și pe toți.

Și băiatul se duse la Polul Nord ca să aducă o girafă, dar pe drum se întâlni cu fetița din vecini și rămase să se joace cu ea. Tata era obosit și adormi — și după vreun ceas așa îl găsi băiatul, dormind, adică vorba vine dormind, pentru că tata nu dormea niciodată, stătea doar cu ochii închiși și se gîndea la Polul Nord, la covrigi cu susan și la girafe care croșetează. Tata știa că tristețea, naiba s—o ia, se întîmplă să vină când te aștepți mai puțin, fără să te întrebe și, bineînțeles, fără să—ți ceară voie și de aceea se prefăcea că doarme, dar de fapt pîndea cel mai mic strop de tristețe ca să—i dea cu tifla.

VOPSEA PENTRU MEDUZE ȘI PENTRU MULTE ALTELE

—Am în buzunar castane, zise Ducu și vru să scoată una ca s—o arate dar se răzgîndi, nu mai băgă mîna în buzunar, ci spuse mai departe fetei care se numea Măria: Mă crezi?

—Ce?

—Că am în buzunar castane.

—Te cred dacă mi le arăți, zise Măria.

—Așa știe toată lumea, rîse Ducu. Crede—mă fără să le vezi. Poți?

—Să mă gîndesc.

Și Măria se gîndi puțin și spuse:

—Pot. Te cred că ai în buzunar castane. Cîte ai?

—Un milion.

—Nu—s prea multe?

—Ba, day dar îmi trebuiesc toate. Le înșir pe ață și fac mărgel.

—Să—mi dai și mie un șirag de mărgel, zise Măria.

—Poftim, zise Ducu și întinse mîna goală. Poftim șiragul.

—Mulțumesc, zise Măria și prefăcîndu—se că ia ceva din mîna lui Ducu, duse acel ceva la gît și îl încheie la spate. Sînt frumoase?

122

—Sînt foarte frumoase și foarte albastre, zise Ducu.

—Nu știam că și castanele pot fi albastre, zise Măria.

—Pot fi de orice culoare. Eu am găsit o dată una care avea o culoare cum nu s—a mai văzut pe pămînt. Nu era nici galbenă, nici verde, nici roșie, nici castanie. Avea o culoare fără nume.

—Te cred. N—ai vrea să—i dăm noi un nume culorii?

—De ce nu?

—Să—i spunem Ducumaria. Sau Mariaducu. Totuna. Să fie culoarea noastră fermecată. Ce vopsim cu culoarea asta să se prefacă în ceva frumos. Vrei?

—Sigur că vreau, spuse Ducu.

—Atunci hai să umplem o gălețică cu culoarea asta a noastră. Mă duc să aduc de sus o gălețică.

—Nu—i nevoie. Avem aici una.

Și Ducu întinse mîna goală:

—Poftim gălețică!

—A, asta era, zise Măria. Nu știam de ce gălețică vorbești. O umplu eu sau tu cu culoarea fermecată?

—Juma, juma. Cel mai bine e așa.

Și umplură gălețica jumătate cu Ducumaria și cealaltă jumătate cu Mariaducu. Pentru că nu se hotărîră cum să—i spună culorii. Și într—un fel era bine. Și în altul.

Plecară apoi să vopsească tot ce trebuia vopsit cu culoarea lor.

Pentru că era mai aproape, plecară mai întâi la Polul Nord.

Aici vopsiră cu Ducumaria un ghețar și, pe loc, ghețarul se prefăcu într—un munte de înghețată.
—Îl mîncăm? întrebă Măria.

—Să nu te doară burta, zise Ducu. Poate totuși să încercăm să—i mîncăm puțin din vîrf, doi, trei urși albi și, dacă vedem că nu ni se întîmplă nimic, să—i mai mîncăm repede și un pic din poale.

—Bine, zise Măria.

Și începură să mănînce din ghețarul prefăcut în înghețată. Mîncară puțin din vîrf, apoi un urs alb Măria și altul Ducu, avînd grijă să nu înghită și cozile, dar din poale nu mai mîncară nimic.

123

lăsară ghețarul cu poalele așa cum le avusese dintotdeauna, ei nu erau lacomi, numai vîrfurile îl vrură și doi urși albi înghețați și fără coadă.

Pe urmă plecară în Africa cea plină de elefanți și vopsiră cu Mariaducu un elefant care se prefăcu pe dată într—un autobuz.

Ducu și Măria se suiră în autobuz și călătoriră cu el pe unde vreți și pe unde nu vreți. Dacă vreți, călătoriră cu autobuzul prin țara portocalelor și a ascuțitoarelor, și dacă nu vreți, ei tot călătoriră pe acolo, ba ajunseră chiar în țara pistoalelor cu apă și a păpușilor cu păr de material plastic.

—Hai să mergem și în țara mingilor de fotbal, mai spuse Ducu.

—Se face tîrziu, spuse Măria.

—Bine, spuse Ducu și opri autobuzul.

Cînd nu mai găsiră nimic de vopsit, le veni o idee foarte ciudată, foarte, foarte ciudată.

Le veni ideea ciudată de a o vopsi și pe fetița care se numea Violeta și care tocmai ieșea și ea din casă; vopsiră astfel o jumătate de fetiță cu Ducumaria și cealaltă jumătate cu Mariaducu. Se învîrteau în jurul Violetei și vopseau fără grabă, pentru că nu le plăcea lucru de mîntuială.

—Ce tot vă învîrțiți în jurul meu? le strigă Violeta. Hei, n—auziți? Ce tot vă învîrțiți în jurul meu și tot dați din mîna parcă ați vopsi ceva?

Dar ei nu răspundeau, cînd lucrezi nu trebuie să vorbești prea mult, nu iese lucrul bine. Pînă cînd nu terminară, nu scoaseră un cuvîntel. Cînd terminară, se așezară jos, osteniți.

—A fost greu, zise Ducu.

—Nici n—aș fi crezut că o să fie așa de greu, zise Măria.

—Dar a ieșit minunat!

—Ne—am întrecut pe noi!

—Ce a ieșit minunat? întrebă Violeta. Ce—ați pus la cale?

—Te—am vopsit, răspunseră Ducu și Măria.

124

—Cu ce? se sperie Violeta și—și trase rochia să se uite dacă n—au murdărit—o cu ceva la spate.

—Cu o vopsea fermecată.

—N—am nevoie de vopseaua voastră, zise Violeta.

—Nu? întrebă Ducu.

—Nu? întrebă și Măria.

—Nu, zise Violeta. Eu mă duc să culeg castane și să mă joc cu ele.

—Stai, îi strigă Ducu. Îți dau eu castane. Am un buzunar plin. Mă crezi?

—Arată—mi—le și o să te cred, zise Violeta.

—Așa știe toată lumea, rîse Ducu. Crede—mă fără să le vezi. Poți?

????????????????????

—Nimeni nu poate așa ceva, zise Violeta.

—Nimeni? întrebă Măria.

—Nimeni, zise Violeta și plecă să culeagă castane. Culese vreo trei. Pe urmă mai găsi una. Și pe urmă se plictisi.

Asta se întîmpla pe cînd Ducu și Măria erau în cer și vopseau norii ca să se prefacă în baloane. Ba, nu. Mint.

Asta se întîmpla pe cînd Măria și Ducu se aflau în fundul mării și vopseau meduzele.

PIF, ȚI—AM PROMIS O MINGE...

N—am mai scris de mult despre cățelul meu. Poate că n—am scris niciodată despre el, de aceea mi se pare că a trecut atîta timp. Nu fi supărat, Pif. Uite, m—am sculat cu noaptea în cap ca să scriu cît de mic ești, cît de alb ești, cum latrî când toată casa doarme și cum dormi când toți din casă vor să se joace cu tine, cum te uiți mirat în oglindă pentru că habar n—ai că te vezi pe tine, cum te învîrți pînă amețești ca să—ți înhați vîrful cozii...

Dar dacă mă gîndesc bine — și este o oră cînd eu, de obicei, nu prea gîndesc rău —, ca să povestesc toate astea nu trebuia să mă scol chiar cu noaptea în cap. Toți cățelei — sau, ca să nu te supăr, aproape toți cățelei — fac la fel.

Știi, Pif, mie mi se pare că a ști să aștepți e un lucru nemaipomenit.

Eu de pildă, cînd aștept o scrisoare întreb de zeci de ori pe poștaş dacă nu mi—a sosit. Și sînt trist, sînt foarte trist cînd îmi răspunde că încă nu mi—a sosit.

Cunosc un băiat care aștepta niște patine cu roțile. Îi fuseseră promise și el le aștepta în fiecare zi. Și în fiecare seară. Și întreba mereu de ele, și se gîndea mereu la ele, ca și cum pe lumea asta n—ar fi fost altceva decît patine cu roțile. Pînă cînd, într—o dimineață, se trînti pe podea, bătu cu pumnii în podea și începu să strige: vreau patinele cu roțile. Le vreau acum. Dacă nu mi le dați, nu mai mănînc supă, scriu pe caiet că $1 + 1 = 3$, le desenez tuturor fetițelor din abecedar bărbi, sun la ușa vecinilor și pe urmă fug, smulg mustățile motanului de catifea...

Cunosc o fetiță care aștepta o păpușă. Văzuse într—o vitrină o păpușă și ceruse să i se cumpere păpușa pe care o văzuse. Bine, i se spuse, într—o zi o s—o ai. Și poate că, într—o zi, ar fi avut—o dacă fetița ar fi știut s—o aștepte. Dar cum ajunse acasă, fetița începu să plîngă și să țipe că vrea păpușa, începu să taie poze și să le arunce pe jos, nu mai stropi mușcata de pe balcon, nu se mai spală pe dinți, nu—și mai împleți codițele și cînd bunicul o întrebă cît e ceasul îi răspunse că n—are decît să se uite la ceas, are doar și el ochi, ba chiar și ochelari.

Mai cunosc... Eh, am eu destule cunoștințe, n—o să—ți pomenesc despre toate astăzi, dragă Pif.

Tu — micul și albul și caraghiosul meu Pif — știi să aștepți, și asta, repet, mi se pare ceva nemaipomenit.

Ții minte cît a trecut de cînd ți—am promis o minge? Să—ți spun eu, pentru că tu te—ai prefăcut că ai uitat. Dacă azi e luni, și sigur că e luni azi, atunci, de cînd ți—am promis mingea și încă nu ți—am adus—o (pentru că m—am luat cu alte treburi, pentru că am uitat, pentru că atunci cînd am avut bani nu m—am gîndit la mingea ta și cînd n—am avut degeaba m—aș fi gîndit) au trecut multe zile de luni și de joi, și de duminică, poate prea multe, recunosc, dar nu pot să fac altceva decît să recunosc.

Tu ai rămas însă același cățel alb și mic, care latrî când toată casa doarme și dormi cînd toți din casă vor să se joace cu tine, care te învîrți pînă amețești ca să—ți înhați vîrful cozii... Aștepți mingea fără să rozi picioarele scaunelor, fără să—ți bagi botul în oala cu lapte, fără să mîrîi cînd vezi motanul vecinilor...

Pif, dragul meu, așa, știind să aștepți, îmi amintești că ți—am promis o minge — și eu sînt, trebuie să fiu, om de cuvînt.

ERAM ATÎT DE SIGUR

Mi—a rămas de la bunici o jucărie din alte vremuri — un prinț de catifea. În strădania lui de a—l face să semene leit cu un prinț, meșterul l—a îmbrăcat într—o haină strălucitoare, l—a încălțat cu cizme elegante, dar, mai ales, i—a înfundat în cap exact atâtea paie cîte a crezut că poate să aibă un cap de prinț.

Cu ani în urmă, cînd stăteam într—o casă veche, prințul de catifea își avea locul obișnuit pe o canapea, cu capul său plin de paie sprijinit de o pernă și ea tot de catifea. Cum m—am mutat, nu mai mi—a plăcut canapeaua și, renunțînd la canapea, m—am descotorosit și de pernă, iar pe prințul de catifea l—am închis într—o ladă.

Se vede însă că prințului nu i—a plăcut tovărășia moliilor și, mai zilele trecute, a ieșit din ladă.

Tocmai stăteam la masă cînd am auzit în curte un glas poruncitor:

—Vreau înghețată. Să—mi cumperi înghețată! Nu putea fi decît glasul prințului.

Nu putea fi decît tonul poruncitor al prințului. Altcineva, nu mă îndoiesc, ar fi spus măcar un „te rog”, măcar un „dacă vrei”, măcar un „dacă se poate”.

Soția mea mă amenință cu lingura de supă:

—Bineînțeles, zăpăcit cum te știu, n—ai încuiat bine lada.

—Am încuiat—o.

—Atunci poate are capacul vreo gaură.

—N—are.

—O fi fundul lăzii spart.

—Nu—i.

—Posibil...

Rosti un „posibil” care nici o clipă nu—mi dădu speranța că putea însemna altceva decât „imposibil”, astfel că mă ridicai de la masă înainte de a sfârși supa și mă închisei în camera mea. Dacă n—am mai spus—o, o spun acum: nu—mi plac certurile. Le evit cât pot.

A doua zi stăteam de vorbă cu un prieten compozitor despre cum se poate scrie, cu un deget, la acordeon o simfonie pentru vioară și orchestră când auzii iarăși din curte:

—Vreau un balon. Să—mi iei un balon! Nu putea fi decât glasul prințului.

Nu putea fi decât tonul poruncitor al prințului. Altcineva, nu mă îndoiesc, ar fi spus măcar un „te rog”, măcar un „dacă vrei”, măcar un „dacă se poate”.

Compozitorul mă amenință cu un diapazon:

—Bineînțeles, zăpăcit cum te știu, n—ai încuiat bine lada.

—Am încuiat—o.

—Atunci are capacul vreo gaură.

—N—are.

—O fi fundul lăzii spart.

—Nu—i.

—Posibil...

Același „posibil”. I—am spus compozitorului că trebuie să scriu de urgență o cronică literară la cartea de telefon și că—l rog să mă lase singur. E limpede de ce i—am spus așa: nu—mi plac certurile. Le evit cât pot.

Mai trecu o zi și, pe când meditam un nepot la matematică — învățîndu—l că unu și cu unu fac doi, indiferent de anotimp, de meridian și de toate celelalte — pentru a treia oară auzii din curte glasul prințului:

—Să mă duci la cinema! Vreau la cinema!

Sigur, nu mă înșelam. Nu poate fi decât glasul prințului. Nu poate fi decât tonul poruncitor al prințului.

Nepotul se uită la mine de parcă aș fi afirmat că unu și cu unu fac paisprezece (cu puțină bunăvoință și cu oarecari pile) și după aceea adăugă:

—Nu te supăra, nene, dar, zăpăcit cum zice toată lumea că ești, n—ai încuiat bine lada.

—Am încuiat—o.

—Atunci poate are capacul vreo gaură.

—N—are.

—O fi fundul lăzii spart.

—Nu—i.

—Posibil...

Iarăși același „posibil” nesuferit. I—am spus nepotului că eu nu sînt meditator de profesie, că meseria mea este să fac găuri în șvaițer, iar dacă îmi place, în timpul liber, să pun punctele pe *i*, la cuvintele din care lipsește această literă, așa ca să facă bine să plece cât mai repede acasă. Era un mod civilizat de a—i atrage atenția că nu—mi plac certurile. Că le evit cât pot.

Ceea ce este ciudat sau poate o să vi se pară ciudat, fiindcă eu de mult nu mă mai mir de cîte se pot întîmpla, este că nu m—am dus niciodată la ladă să văd dacă, cine știe?, poate chiar n—am încuiat—o bine, poate o fi avînd vreo gaură în capac, poate i s—o fi spart fundul. Eram sigur că o încuiasem bine, că n—avea nici o gaură în capac, că n—avea spart fundul. Și totuși, în același timp, eram atît de sigur că auzisem vocea prințului de catifea, încît nici măcar nu voiam să admit că un prinț de catifea e tot atît de mut ca o pernă de catifea sau ca orice vreți voi, de catifea.

O, da, eram atît de sigur...

Dealtfel, cum am și rămas, în continuare!

BĂIATUL CARE MÎNCA BLOCURI

Bună seara, bună seara, ce mai faceți ? Și eu la fel, cu ale mele, mă bucur că vă văd, mi—a spus cineva că ați avut guturai și m—am gândit că tot e bine că n—ați avut gripă, guturaiul e un fel de nimic, cu strănuturi la mijloc, stai o zi în casă și trece.

A, dar să nu uit, n—am venit cu mîna goală, v—am adus o poveste ! O să rîdeți de o să vă prăpădiți, e cea mai veselă poveste pe care am făcut—o eu de cînd mi—am zis că n—are rost să mai fac povești, și cînd am scos—o din burtă, cum scot eu toate poveștile din burtă, rîdeam de se zgîlția scaunul și pe urmă se zgîlția fotoliul, pentru că m—am așezat să rîd și într—un fotoliu.

Este o poveste cu băiatul care mîncea blocuri, nu știu dacă ați auzit de el, băiatul care mîncea blocuri de patru, de șapte și de zece etaje, bineînțeles, cu tot cu subsol, și cu antenele de televizor de pe ele, băiatul care mîncea blocuri de toate culorile, era nemaipomenit băiatul acela, habar n—am cum izbutea el să mănînce atîtea blocuri și de atîtea etaje și culori, cum nu se satura cînd ajungea pe la etajul al treilea și cum putea să le înghită pe cele albastre și portocalii, uite, iar încep să mă zgîlții de rîs, azezați—mă, vă rog, pe o canapea, ca să se zgîlție și canapeaua.

Ei, asta—i acuma, vă vine să întrebați cum le mîncea ; parcă problema ar fi cum mîncea băiatul blocurile, altă treabă n—aveți decît să puneți întrebări ! Le mîncea foarte frumos, așa cum se mănîncă orice bloc, mai repede pe cele de patru etaje și mai încet pe cele de zece, meșterind mai mult pereții și mai puțin ferestrele, scobindu—se, cînd era cazul, nu cu unghia, ci cu bățul de scobitoare dacă îi intra vreo ușă între dinți. Vă rog din suflet lăsați întrebările în garderobă, n—am timp de ele, unde o să ajungem dacă o să vă răspund la toate, mîncea și băiatul cum putea blocurile, pe unele dimineața, pe altele la prînz, sau la cină, își mai păstra cîte o bucățică de bloc pentru ora zece sau cinci, vai de mine și de mine, ce zile am ajuns eu, om serios și autor a 20 de cărți, să stau să explic tot felul de nu știu ce și de nu știu cum.

Mîncă băiatul un cartier de blocuri, cînd, într—o zi, sau poate într—o noapte, nu m—am ținut de coada lui să văd, cineva care locuia în blocul de peste drum de alt bloc, la etajul întîi, apartamentul întîi, îl apucă de guler și începu să—i spună :

—Cum îți permiți tu, un băiat care nici măcar nu ești altceva decît un băiat, să mănînci blocurile noastre, blocurile pe care le—am construit suindu—ne pe schele și învîrtind macaralele, împreunînd scîndurile parchetului și chituind ferestrele, găurind dușurile și încălzind caloriferele ; cine îți dă voie ție să mănînci blocurile noastre, blocurile pe care le—am vopsit galben, roșu, verde, albastru, portocaliu și liliachiu și căroră le—am făcut balcoane pentru flori și cămări pentru gogoșari, marmeladă și treaba noastră ce mai punem în ele, nu ți—e rușine să mănînci aceste blocuri care nu sînt de mîncare, spune, ce taci ?

La început, băiatul vru să tacă, nu să spună, dar cu acel cineva, care locuia în blocul de peste drum de alt bloc, la etajul întîi, la apartamentul întîi, nu—i merse deloc și atunci trebui să spună, să nu tacă.

—Eu, nene, zise băiatul, nu—i adevărat că mănînc blocuri, eu numai le mîzgălesc cu cărbune și cu creta și, cînd sparg semințe, arunc cojile pe scări, și iau scrisorile din cutia de scrisori și—mi sap numele pe uși, și trîntesc ușile pînă li se sparg geamurile. Eu atîta fac, nene, atîta și poate încă ceva pe deasupra, dar de mîncat nu mănînc nici un bloc, uite, deschid gura și n—ai decît să te uiți dacă mi—a rămas vreo bucățică de bloc în măsele.

—Te rog să taci cînd vorbești cu mine, îl puse la punct pe băiat acel nene care locuia în blocul de peste drum de alt bloc, etajul întîi, apartamentul întîi ; pentru mine e totuna dacă le mănînci sau le scrii cu cărbune și cu creta, arunci cojile de semințe pe scări, iei scrisorile din cutiile de scrisori, îți scrii numele pe uși și trîntești ușile, pînă li se sparg geamurile, ba poate mai faci și cîte ceva pe deasupra. Înțelegeți ce vreau să—ți spun, sau nu înțelegeți ce vreau să—ți spun ?

—Nu ! Băiatul nu înțelegea ce vroia să—i spună; acesta e adevărul gol goluț, gol goluț — gol goluț — că nici măcar un slip n—avea pe el.

Cum să nu rîzi, spuneți cum să nu rîzi de un asemenea băiat, cum să nu te zgîlții de rîs și odată cu tine să se zgîlție scaunul, fotoliul și canapeaua ? !

Ori poate că ar fi bine să fi plîns ? ! Ah, copii, îmi trece prin cap că poate ar fi fost bine să fi plîns. Dați—mi repede o batistă, dați—mi repede un cearceaf, dați—mi repede orice aveți la îndemînă și în care poate să încapă o lacrimă, două lacrimi, un lac, o mare, un ocean de lacrimi.

ZMEUL PORTOCALIU

Ah, zmeul portocaliu, cine poate uita zmeul acela?

Cu șindrilele frînte, cu zbîrnîtoarea ruptă, spînzura între sîrmele de telefon și părea o frunză de toamnă uriașă și tristă, și părea cămașa unui om nedreptățit și umilit, și părea pînza unei corăbii care a plecat departe și n— a mai ajuns nicăieri.

Ah, zmeul portocaliu, cine poate uita zmeul acela?

A vrut să ajungă la cer, acolo trebuia să ajungă și noi toți acolo doream să ajungă și— i țineam pumnii ca să ajungă acolo, dar el n— a izbutit. S— a înălțare îți va metri și gata. N— o fi avut noroc sau cine știe ce s— o fi întîmplat cu el, s— a prins între sîrmele de telefon și acolo a rămas.

Tristă întîmplare! îți strică tot cheful. Mergi pe stradă, ridici ochii, vezi zmeul portocaliu atîrnînd între sîrme și— îți strică tot cheful.

Ducu nu mai strînse firimituri de pîine ca să le presare pe balcon și cînd veniră vrabia și vrăbioiul nu știură ce se întîmplă, crezură

126

că băiatul e bolnav sau că nu— i acasă, crezură că băiatul i— a uitat sau, mă rog, cine poate ști ce crezură o vrabie și un vrăbioi, doi pumnișori de cenușă zbîrliți și înfrigurați?

Maria se apucă să pieptene părul verde al Domnișoarei Fîrlifus, dar pieptenele se încîlci în părul verde și încîlci al Domnișoarei Fîrlifus și Măria trase de păr și de pieptene pînă se rupse și pieptenele,

și părul, iar Domnișoara Fîrlifus, căreia i se julise nasul, avea o ureche ruptă și dintr—un genunchi îi curgea rumeguș; de acum înainte avea să fie și cheală.

Rodica, fata lui nenea Mircea cel înalt de doisprezece kilometri și încă puțin, nu vru să bea cana cu lapte, bunica îi spuse „Ba ai s—o bei”, ea răspunse „Ba n—am s—o beau”, și iar mai spuse ceva bunica și iar mai răspunse ceva Rodica, că pînă la urmă ieși un tărăboi pe care abia, abia putu să—l potolească nenea Mircea cel înalt de doisprezece kilometri și încă puțin.

Cînd veni seara, nici Ducu, nici Măria, nici Rodica nu puteau spune de ce și cum se petrecuse totul.

Ducu credea că a uitat să mai fie bun, că se poate întîmpla ca un om bun, deodată, să nu mai fie așa, că se poate întîmpla ca un băiat care presară în fiecare dimineată firimituri de pîine pe balcon pentru o vrabie și un vrăbioi, deodată să uite asta. Și nu—i plăcea, nu—i plăcea de loc că așa ceva se poate.

Maria credea că a smuls părul Domnișoarei Fîrlifus pentru că acum mai avea o păpușă, una nouă, și se poate întîmpla ca o fată care are o păpușă nouă, deodată s—o uite pe cea veche, ba chiar să—i smulgă părul. Și nu—i plăcea de loc că așa ceva se poate.

Ioana credea că se certase cu bunica pentru că vine o zi cînd, deodată, nepoatele și nepoții nu mai vorbesc frumos cu bunicile și bunicii care, din cauza asta, devin triști, tot mai triști și mai mici pînă cînd nu mai rămîne din ei decît un vîrf de deget de tristețe. Și nu—i plăcea, nu—i plăcea de loc că așa ceva se poate.

Nu—i adevărat! Nu—i adevărat! Nu—i adevărat!

Adevărul este altul.

127

Adevărul este ci, ieșind în stradă, toți — și Ducu, și Măria, și Rodica — văzuseră zmeul portocaliu care a vrut să ajungă la cer și noi toți acolo doream să ajungă și—i țineam pumnii să ajungă acolo, dar el n—a izbutit. N—o fi avut noroc sau cine știe ce s—o fi întîmplat cu el, s—a prins între sîrmele de telefon și acolo a rămas. Chiar cînd e vorba de un zmeu, de un biet zmeu portocaliu, o întîmplare ca asta îți strică tot cheful.

COPIII, PĂRINȚII ȘI OCEANELE

Nu prea știu cu ce să încep: cu călătoria băiatului pe oceanul furios sau cu furia oceanului când a auzit că băiatul vrea să călătorească pe el? Și, poate o să rîdeți, nu știu nici măcar cum să sfîrșesc: cu fetița care n—a crezut o iotă din povestea asta sau cu credința că nu poate exista o asemenea fetiță în povești?

Ce—i bine este însă că știu mijlocul. Și mijlocul sună așa:

Băiatul s—a sculat într—o dimineață și s—a hotărît să călătorească pe oceanul furios. A făcut rost de un vapor, a făcut rost de un căpitan de vapor, a făcut rost chiar și de un bilet de vapor și, stînd la ferestruica rotundă a cabinei sale, privea oceanul furios și—i spunea:

—Ascultă—mă pe mine, faci o prostie că ești furios. Copiii, părinții și oceanele trebuie să—și păstreze întotdeauna calmul, altfel e jale. Uite ce s—a întîmplat la noi nu mai departe decît răs—alaltăseară. Eu n—am vrut să beau lapte, mama a țipat să beau lapte, eu am bătut din picioare că nu vreau lapte, mama mi—a dat o palmă ca să beau lapte, eu am urlat că nu mai beau niciodată lapte și uite—așa s—a întîmplat o mare dandana. Ascultă—mă pe mine, oceanule, faci o prostie că ești furios. Copiii, părinții și oceanele trebuie să—și păstreze întotdeauna calmul, altfel e jale.

—Ești un băiat care nu te pricepi la oceane, îi răspunse oceanul, nu—ți dau voie să vorbești dacă nu te pricepi, dacă mie îmi place să fiu furios o să fiu, nu—ți dau ție socoteală, nici măcar nu vreau să te cunosc, puțin îmi pasă de sfaturile tale, pot să chem și un rechin să te înghită, pot să răstorn și vaporul, pot ca să—l enervez, să rup fire din barba căpitanului și să le număr înmulțindu—le cu trei, pot orice și fac ce doresc, dacă îmi convine mie să fiu furios, sînt și gata.

Dar băiatul ridică din umeri și—i spuse iar:

—Ascultă—mă pe mine, faci o prostie că ești furios. Copiii, părinții și oceanele trebuie să—și păstreze întotdeauna calmul, altfel e jale. Uite ce s—a întîmplat la noi nu mai departe decît alaltăseară. Eu n—am vrut să—mi fac patul, mama a țipat să—mi fac patul, eu am plîns că nu—mi fac patul, mama a plîns că are un băiat rău, care nu—și face patul, și uite—așa ne—a găsit tata și a spus că el vine de la muncă, și când vrea concerte, pune radioul. Ascultă—mă pe mine, oceanule, faci o prostie că ești furios. Copiii, părinții și oceanele trebuie să—și păstreze întotdeauna calmul, altfel e jale.

—Lasă, te rog, ocenele în pace, îi răspunse oceanul, cu oceanele e altceva, tu amesteci oceanele cu părinții și copiii și mie asta nu—mi place, nu—ți permit, îmi ies din pepeni și chem o balenă să răstoarne vaporul, pe tine te prefac într—o scrumbie fără nume și fără minge de fotbal, iar pe căpitan, ca să—l enervez, îl fac bucătar, îl pun să gătească supă de roșii, soteu de morcovi și, ca desert, colaci de salvare, dacă îmi convine mie să fiu furios, sînt și gata.

Dar băiatul nu se pierdu cu firea și—i spuse mai departe:

—Ascultă—mă pe mine, faci o prostie că ești furios. Copiii, părinții și oceanele trebuie să—și păstreze întotdeauna calmul, altfel e jale. Uite ce s—a întîmplat la noi nu mai departe decît aseară. Eu am vrut să mai rămîn la televizor, m—am tăvălit pe jos că vreau să mai rămîn la televizor, mama m—a prins de—o ureche și m—a luat de lîngă televizor, eu am aruncat cu o pernă în televizor și uite—așa, și uite—așa, ta—ra—ra—ra—ra. Ascultă—mă pe mine, oceanule, faci o prostie că ești furios. Copiii, părinții și oceanele trebuie să—și păstreze întotdeauna calmul, altfel e jale.

—Văd că iar te legi de oceane, îi răspunse oceanul, nu—mi place că le bagi printre copii și părinți, nu—mi place deloc, mă înfurii și pun o caracatiță să—ți mănînce tartina cu șuncă, pun un val să—ți fure ghetetele noi, iar pe căpitan ca să—l enervez, îl prefac în busolă, să arate mereu Nordul, totdeauna Nordul, niciodată altceva decît Nordul, sînt în stare de orice, dacă îmi convine să fiu furios, sînt și gata!

Dar băiatul... adică acum povestea ar trebui să se sfîrșească și în locul băiatului să apară o fetiță care nu crede nimic din tot ce am povestit pînă acum, o fetiță care n—a

văzut niciodată în viață un ocean furios, i se pare că un ocean furios e ca o farfurie de supă fierbinte în care, dacă sufli, se răcește și—o pot mânca fără grijă.

Ei bine, fetița asta nu mă interesează!

ISBN 973-95035-1-9